

LE AVENTURA DE WALTER SCHNAFFS

Guy de Maupassant
 ex *Le contos del Becassa*
 Traducite per Loeiz Le Gloanec

A Robert Pinchon

Depost su entrata in Francia con le arnea de invasion, Walter Schnaffs judicava se le plus infelice ex le homines. Ille esseva grosse, camminava con pena, sufflava multo e suffreva horribilmente del pedes, que ille haveva multo platte e multo grasse. Ille esseva in ultra pacific e benevolente, nullemente magnanime o sanguinari, patre de quatro infantes que ille adorava, e maritate con un juvene femina blonde, de qui ille regrettava desperatemente omne vespere le teneressas, le curas, e le basios. Ille amava levar se tarde e cubar se tosto, mangiar lentamente bon cosas, e biber bira in le birerias. Ille pensava in ultra que toto que es dulce in le existentia dispare con le vita, e ille guardava in su corde un odio espaventabile, e instinctive e rational, pro le canones, le fusiles, le revolvers, e le sablas, sed super toto pro le bayonettas, sentiente se incapabile de manear ille arma rapide satis vivemente pro defender su grosse ventre.

E, quando ille se cubava super le terra, al nocte, rolate in su pellicia juxta le camaradas qui roncava, ille pensava longemente al suos lassate ibi, e al periculos disseminate super su cammino: «Si ille esseva occidite, que devenirea le infantes? Qui les nutreia e les educarea? A iste hora ipse, illes non esseva ric, malgrado le debitas que ille haveva contractate ante partir, pro lassar a illes alcun pecunia.» E Walter Schnaffs plorava a vices.

In le initio del battalias ille sentiva in su gambas tal debilitates que ille se haberea lassate cader, si ille non haveva pensate que tote le arnea le fullarea. Le sibilo del ballas ericiava le pilo super su pelle.

Depost menses ille viveva assi in le terror e in le angustia.

Su corpore de arnea avantiava verso Normandia; e ille esseva olim inviate in recognoscentia con un parve distaccamento que debeva simplemente explorar un parte del pais e replicar se postea. Toto semblava quiete in le campania nihil indicava un resistentia armate Ora, le prussianos descendeva con tranquillitate in un parve vallea secate per ravinias profunde quando un fusilada violente les arrestava subito, occidente un vintena ex le lores, e

un truppa de franc tiratores, exiente bruscamente ex un parve bosco, assi grande como le mano, lanceava se avante, con le bayonetta al fusil.

Walter Schnaffs demorava primo immobile, tanto sorprendite e stupefacite que ille non mesmo pensava a fugir. Pois un desiro folle de escampar le sasiva; sed ille pensava immediatamente que ille curreva como un tortuca in comparation con le magre franceses qui arrivava saltante como un grege de capras. Allora, appercipente sex passos ante se un large fossa plen de ramos coperite de folios sic, ille saltava intro con su pedes juncte, sin mesmo pensar al profunditate, como on salta ab un ponte in un riviera.

Ille passava, in le maniera de un sagitta, a transverso un strato spisse de lianas e de spinos acute que lacerava su facie e su manos, e ille cadeva ponderosemente sedite super un lecto de lapides.

Levante immediatamente su oculos, ille videva le celo trans le foramine que ille habeva facite. Iste foramine poteva denunciar le, e ille repeva con precaution, super le manos e le geniculos, in le fundo de ille fossa, sub le tecto de ramos intricate, vadente assi presto como possibile, movente se ab le loco del combatto. Pois ille se arrestava e se sedeva de nove, quattate como un lepore in medio del alte herbas sic.

Ille audiva durante alcun tempore ancora detonationes, critos, e planctos. Pois le clamores del lucta diminueva, cessava. Toto de novo deveniva mute e quiete.

Subito alique moveva contra ille. Ille habeva un fremito espaventabile. Il esseva un avetto que, ponite super un ramo, agitava folios sic. Durante quasi un hora, le corde de Walter Schnaffs batteva con grande colpos hastive.

Le nocte veniva, implente de umbra le ravina. E le soldato comenciava pensar. Que facerea ille? Que devenirea ille? Junger su armae?...Sed como? Sed per qual via? E ille deberea recomenciar le horrible vita de angustias, de espaventos, de fatigas, e de suffrentias, que ille viveva depost le initio del guerra! No! Ille non habeva plus ille corage ! Ille non haberea plus le energia necesse pro supportar le marchas, e affrontar le periculos de omne minutas.

Sed que facer? Ille non poteva remaner in iste ravina e celar se illac usque le fin del hostilitates. No, certo. Si ille non habeva debite mangiar, iste perspectiva non le haberea troppo consternate; sed ille debeva mangiar, mangiar cata die.

E ille esseva sol, con armas, in uniforme, in le territorio inimic, remote de illes qui poteva defender le. Fremitos percorreva su pelle.

Subito ille pensava: «Si solo io esseva prisionero!» E su corde fremeva de desiro, un desiro violente, immoderate, de esser prisionero del franceses. Prisionero! Ille esserea

salvate, nutrite, allogiate, protegite del ballas e del sablas, sin periculos possibile, in un bon prision ben guardate. Prisionero! Qual sonio!

E su resolution esseva prendite immediatamente:

— Io va facer me prisionero.

Ille se levava, resolvite de complir iste projecto sin tardar un minuta. Sed ille demorava immobile, subito assaltate per reflexiones importun e per terrores nove.

Ubi se facerea ille prisionero? Como? Verso qual latere? E imagines horrible, imagines de morte, se precipitava in su anima.

Ille currerea periculos terrible in aventurar se sol, con su casco con puncta, per le campania.

Si ille incontrava paisanos? Ille paisanos, vidente un prussiano perditte, un prussiano sin defensa, le occiderea como un can errante! Illes le massacrea con lor furcas, lor piccos, lor falces, lor palas! Illes facerea un mixtura ab ille, un pappa, con le ferocitate del defenditores exasperate!

Si ille incontrava franc tiratores? Ille franc tiratores, inrabiatos sin lege ni disciplina, le fusilarea pro amuser se, pro passar un hora, solmente pro rider in vider su facie. E ille se credeva jam appoiate contra un muro ante dece-duo canones de fusiles, del quales le minime foramines ronde e nigre semblava reguardar le.

Si ille incontrava le arnea francese ipse? Le homines del avante-guarda le prenderea pro un recognoscitor, pro alcun homine de truppa hardite e astute, vadente sol in recognoscentia, e illes tirarea verso ille. E ille audiva jam le detonationes irregular del soldatos cubate in le spinetos, durante que ille, erecte in le medio de un agro, collabeva, perciate como un colatorio per le ballas que ille sentiva penetrar in su carne.

Ille se sedeva de nove, desperate. Su situation le pareva sin exito.

Le nocte habeva completamente venite, le nocte mute e nigre. Ille non moveva plus, fremente a omne sonos incognite e curiose que passava in le tenebras. Un conilio, colpante con su culo al bordo de su cubil, quasi faceva fugir Walter Schnaffs. Le critos del ululas plenava su anima con pavores que esseva dolorose como vulneres. Ille aperiva totalmente su grosse oculos pro essayar vider in le obscuritate; e ille se imaginava a cata momento audir passos juxta se.

Post interminabile horas e angustias de damno, ille appercepeva, trans su tecto de ramos, le celo deveniente clar. Tunc, un relaxamento immense le penetrava; su membros se relaxava, subito repositate; su corde se calmava: su oculos se claudeva. Ille se addormiva.

Quando ille se eveliava, le sol esseva circa le medio del celo; il debeva esser mediedie. Nulle ruoto turbava le pace monotone del agros, e Walter Schnaffs prendeva conscientia que ille esseva attingite per un fame acute.

Ille oscitava, le bucca humide al pensata del salsicia, del bon salsicia del soldatos; e su stomacho le doleva.

Ille se levava, faceva alcun passos, sentiva que su gambas esseva debile, e se sedeva de nove pro reflecter. Durante ancora duo o tres horas, ille establiva le pro e le contra, cambiante a cata momento su resolution, combattite, infelice, rodite per le rationes le plus contrari.

Un idea pareva in fin logic e practic a ille, il decideva attender le passage de un villano sol, sin armas, e sin utensiles de labor periculose, curre verso ille, e remitter se a ille, facente le comprender que ille se rendeva.

Tunc ille removeva su casco, del qual le puncta poteva trair le, e ille extendeva su capite al bordo del foramine, con precautiones extraordinari.

Nulle ente isolate veniva al horizonte. Ibi, al dextra, un parve village inviava in le celo le fumo de su tectos, le fumo del cocinas ! Ibi al sinistra, ille appercepeva, preter le arbores de un avenue, un grande castello flancate de turre.

Ille attendeva usque le vespere, suffrente horribilmente, vidente nihil altere que volos de corvos, audiente nihil altere que le planctos surde de su entranias.

E le nocte de nove cadeva super ille.

Ille se cubava in le fundo de su retiro e cadeva in un somno febril, infestate per incubos, le somno de un homine affamate.

Le aurora se levava de nove supra su capite. Ille se remitteva in observation. Sed le campania remaneva assi vacue como le die previe ; e un nove pavor entrava in le mente de Walter Schnaffs, le pavor de morir de fame ! Ille videva se jacente in le fundo de su fossato, super le dorso, ambe oculos claudite. Pois bestias, parve bestias de omne sortas se approximava a su cadavere e comenciava mangiar le, attaccante le ex omne lateres, glissante se sub su vestimentos pro morder su pelle frigide. E un grande corvo piccava le oculos de ille con su becco acute.

Alora ille deveniva folle, imaginante que ille evanescerea per debilitate e non potea plus marchar. E ille se apprestava jam a precipitar se verso le village, resolvite de osar toto,

de defiar toto, quando ille appercepeva tres paisanos qui iva al agros con lor furcas super lor spatulas, e ille mergeva de nove in su celamento.

Sed, si tosto que le vespere obscurava le plana, ille exiva lentemente ex le fossato, e ille se mitteva in cammino, curvate, timorose, le corde battente, verso le castello remote, preferente entrar in illac plus tosto que in le village, que le sembrava assi terribile como un cubil plen de tigres.

Le fenestras in basso luceva. Un ex illos esseva mesmo aperite; e un forte odor de carne cocite effundeva ex illo, un odor que penetrava bruscamente in le naso e usque al fundo del ventre de Walter Schnaffs. Ille convelleva e anhelava, le odor le attraheva le irresistibilmente, jectante in su corde un audacia desperate.

E bruscamente, sin reflecter, ille appareva, cascade, in le quadro del fenestra.

Octo domesticos cenava circa un grande tabula. Sed subito un servitrice demorava con le bucca aperite, lassante cader su vitro, le oculos fixe. Omne regardos sequeva le sue!

On appercepeva le inimico!

Domino! Le prussianos attaccava le castello!...

Il esseva primo un crito, un sol e unic crito, facite de octo critos emittite con octo tonos differente, un crito de espavento horribile, pois un partita tumultuose, un turba, pulsatas, un fugita irrationabile verso le porta del fundo. Le chaises cadeva, le viros pulsava al solo le feminas e passava super illas. In duo secundas, le sala esseva vacue, abandonate, con le tabula coperite de victualias ante le stupefacite Walter Schnaffs, ancora erecte in le fenestra.

Post alcun momentos de hesitation, ille passava supra le muro e avantiava verso le plattos. Su fame exasperate le faceva tremular como si ille haveva febre ; sed un terror le reteneva, le paralysava ancora. Ille ascoltava. Tote le domo sembrava fremer; portas se claudeva, passos rapide curreva super le solo supra. Le prussiano inquiete ascoltava attentivamente ille rumores confuse; pois ille audiva ruitos surde, como si corpores cadeva super le terra molle, al pede del muros, corpores human saltante ab le prime etage.

Pois tote movimento, tote agitation cessava, e le grande castello deveniva silente como un tumba.

Walter Schnaffs se sedeva ante un piatto intacte, e ille comenciava mangiar. Ille mangiava per grande buccatas, como si ille haveva timite esser interrompite troppo tosto, de non poter inglutir satis. Ille jectava con ambe manos le pecias in su bucca aperite como un porta; e le paccos de nutrimento descendeva le un post le altere in su stomacho, inflante su gorga in passar. A vices, ille se interrompeva, al momento de puncturar como un pipa troppo

plen. Ille prendeva tunc le urceo de cidra e rincipava su esophago como se lava un conducto obstruite.

Ille vacuava omne scutellas, omne plattos, e omne bottilias; pois, ebrie de liquido e de victos, stupide, rubie, succutite per singultos, le mente turbate, e le bucca grasse, ille disbuttonava su uniforme pro respirar, incapabile in ultra de facer ulle passo. Su oculos se claudeva, su ideas deveniva torpide; ille poneva su fronte pesante sur su bracios cruciate sur le tabula, e ille perdeva dulcemente le notion del cosas e del factos.

Le crescente tenue del luna exclarava vagemente le horizonte supra le arbores del parco. Il esseva le hora frigide que precede le die.

Umbras glissava in le spinetos, numerose e mute; e a vices, un radio de luna faceva relucer in le tenebrositate un puncta de aciero.

Le castello quiete erigeva su grande silhouette nigre. Solo duo fenestras luceva ancora in le etage terren.

Subito, un voce tonante mugiva:

— Avante! Nomine de nomine! Al assalto! Mi infantes!

Alora, in un instante, le portas, le contrafenestras, e le vitros esseva penetrate per un fluxo de homines qui se lanceava, frangeva, erumpeva toto, invadeva le domo. In un instante cinquanta soldatos, armate usque al capillos, saltava in le cocina ubi jaceva pacificamente Walter Schnaffs, e, ponente super su pectore cinquanta fusiles cargate, le faceva cader, le rolava, le sasiva, le ligava ab le pedes usque le capite.

Ille anhelava con le stupefaction troppo stupide pro comprender, battite, colpate con le fusiles, e folle de pavor.

E subito, un grosse militar ornate de auro cuneava su pede in le ventre de ille vociferante:

— Vos es mi prisionero, rende vos! Le prussiano audiva solo iste unic parola «prisionero», e ille gemeva: «*ya, ya, ya*».

Ille esseva relevate, ligate super un chaise, e examinate con un grande curiositate per su victores qui sufflava como balenas. Plures se sedeva, exhauste de emotion e de fatiga.

Quanto a ille, ille surrideva, nunc ille surrideva, essente secur de al fin esser prisionero!

Un altere officiero entrava e pronunciava:

— Mi colonnello, le inimicos ha fugite; plures sembla haber essite vulnerate. Nos maestra le loco.

Le grosse militar qui essugava su fronte vociferava «Victoria!»

E ille scribeva super un parve agenda de commercio prendite ex su tasca:

«Post un lucta feroce, le prussianos ha debite retirar se, portante con se lor mortes e lor vulnerates, evaluata a cinquanta homines foras de combatto. Plures ha remanite inter nostre manos»

Le juvene officiero repredeva:

— Qual dispositiones debe io prender, mi colonnello?

Le colonnello respondeva:

— Nos va replicar nos pro eluder un retorno offensive con artilleria e fortias superior.

E ille dava le ordine de partir.

Le colonna se reformava in le penumbra, sub le muros del castello, e se mitteva in motion, incirculante ab omne lateres Walter Schnaffs qui habeva su manos ligate detra su dorso, guardate per sex guerreatores con revolvers al pugno.

Recognoscitores esseva emittite pro investigar le via. On avantiava con prudentia, facente halto de tempore in tempore.

Al alba, on arrivava al subprefectura de La Roche-Oysel, cuje guarda national habeva complite iste prodesa.

Le population anxiose e superexcitate attendeva. Quando on appercepeva le casco del prisionero, clamores formidabile crepava. Le feminas levava lor bracios; vetulas plorava; un avo lanceava su crucia al prussiano e vulnerava un ex su guardatores al naso.

Le colonnello mugiva.

— Vigila super le securitate del captivo.

On perveniva in fin al casa municipal. Le prision esseva aperite, e Walter Schnaffs jectate intro, libere de ligamines.

Duo centos homines in armas circa le edificio guardava lo.

Alora, malgrado symptomas de indigestion que le tormentava de post alcun tempore, le prussiano, folle de gaudio, comenciava dansar sin moderation, levante le bracios e le gambas, dansar con emitter critos phrenetic, usque ille cadeva, exhauste, al pede de un muro.

Ille esseva prisionero! Salvate!

In iste modo le castello de Champignet esseva reprendite ab le inimico post solmente sex horas de occupation.

Le colonnello Ratier, mercante de drappo, qui ganiava iste affaire qua capite del guardas national de La Roche-Oysel, esseva medaliante.